

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάριν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα βέλτιστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ψωτεριμῶν :</p> <p>*Ετησίαι . . . . . 8,- *Ἐξάμηνος . . . . . 4,50 *Τριμηνῶς . . . . . 2,50</p> <p>Ἐξωτερικῶν :</p> <p>*Ετησίαι . . . . . 9,- *Ἐξάμηνος . . . . . 5,50 *Τριμηνῶς . . . . . 3,-</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΑΪΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΦΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διὰ τῶν Πρωτοτόμων, Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Λ. 15</p> <p>Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>*Ὀδὸς Ἐδριαιῶν 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν</p>
--	--	---

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰαννουρίου 1912 Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 31

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

ΜΥΘΩΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ' (Συνέχεια)

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Οἱ ναυαγοὶ χορταίνουσι.

Μετ' ὀλίγον ἕνας βοηθὸς τοῦ μαγείρου ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Πέτρον ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἕτοιμον.

Αἱ κυριαὶ ἐπερίμεναν εἰς τὴν αἴθουσαν, στολισμέναι ὡς τὸ ἐπέτρεπον τὰ μέσων, περιοριζόμενα τῶρα εἰς ὅ, τι ἐφῆραν ἐπάνω των.

—ὦ, ἀγαπητέ μου Πέτρε, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ζολλιέ, τί θαύματα κάμνετε! Εὐρισκόμεθα τῶρα εἰς ἕνα πλοῖον μυστηριώδες, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς εἶσθε ὁ ἀνεγνωριστέος κυβερνήτης καὶ τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν λιμένα!

—Τὸ ἐλπίζω, ἀπήγγειλεν φαιδρῶς ὁ νέος· ἀλλ' ὡς νὰ σερβιρισθῆτε, ἐπιτρέ-

ψατέ μου νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὸν ἄρρωστον μου.

Ἐισῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ τραυματίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκοιμάτο πλέον καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ κινή τὸν βραχίονα ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς του.

—Ἐλπίζω νὰ τῇ γλυτώσω, τῷ εἶπε, χάρις εἰς σᾶς, ἀγαπητοί μου μουσαφίρησι! Ἡ κυρία Ζολλιέ κατώρθωσε νὰ ξαναβρῆσῃ τὰ μπαμπάκια χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸν ἐπίθετον. Αὐτὸ μὲ ἀνακούφισεν πολὺ. Πηγαίνετε νὰ φάτε. Διέταξα νὰ σᾶς βάλουν ἑστὴ θέσι μου, διὰ νὰ σᾶς ὑπακούουν οἱ ἄνδρες μου καὶ νὰ σᾶς σέβωνται. Μοῦ φαίνεσθε καλὸ κ' ἄξιον παλληκάρι. Πηγαίνετε γρήγορα εἰς τραπεζί.

—Γιὰ πρώτη φορά ὕστερ' ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας! εἶπεν ὁ Πέτρος γελῶν.

—Ὅστε εἶνε περικτὸ νὰ σᾶς σύρηθῶ καλῇ ὁρεξί!

Καὶ ὅμως οἱ τρεῖς ναυαγοὶ ἔφαγαν ὀλίγον, διότι οἱ στομάχοι των, ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἀδρανείας, εἶχον ἀπομαθῆ νὰ διαστῆλλωνται πολὺ. Ἦσαν ὅμως μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἕνα λαμπρὸ κρασί, ἀνακατεμένον μὲ κρῶον νερόν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀφίνων τὰς κυρίας νὰ περιποιηθῶν τὸν ἄρρωστον του, ὁ Πέτρος ἐπήγε νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς κοιμωμένους εἰς τὴν πύρρον.

Δύο ἐξ αὐτῶν εἶχον ἐξυπνήσῃ· ἀλλ' ἡ διήγησις των δὲν προσέθεσε μεγάλην πράγματα εἰς ὅσα ἤξευρεν ἤδη ὁ Πέτρος ἀπὸ τὴν διήγησιν τοῦ Μπικρέτι, τοῦ μαγείρου, διότι δὲν ἤθελε νὰ ὀμολογήσῃ ὅτι εἶχαν λάβῃ μέρος εἰς τὴν συνωμοσίαν.

—Ὁ ὑποπλοίαρχος μᾶς ἐφώνασε, τὸν ὑπακούσαμε· μᾶς πῆγε εἰς τὸ σαλόνι· ἐπὶ τὸ ἐκεῖ μαλάγα· ἤπιαμε καὶ μετὰ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, χωρὶς νὰ ἔξωμε τίποτε.

Ἦσαν δύο Μάλτεζοι, ὀμιλοῦντες κατὰ τὴν γαλλικὴν. Ὁ Πέτρος τοῖς ἀνήγγειλεν, ὅτι, διερχομένου τοῦ ὕπνου των, ἔλοι σχεδὸν οἱ σύντροφοὶ των εἶχον

« Ἐλπίζω νὰ τῇ γλυτώσω... » (Σελ. 265, στ. β')

« Ρίπτει εἰς τὸ βαρέλι μίαν λευκὴν σκόνην... » (Σελ. 266, στ. γ')

ἀποθάνῃ καὶ ὅτι νέον πλήρωμα ὀδήγει τῶρα τὸ πλοῖον.

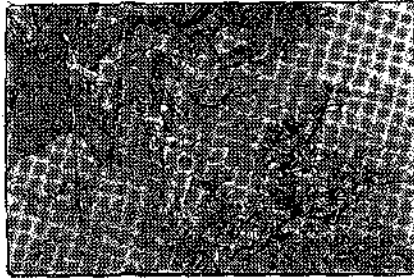
—Θὰ ἐργάζεσθε μὲ τοὺς ναύτας μου, προσέθεσε, καὶ θὰ σᾶς ἐπιτηροῦν, διότι ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὸν «Μισοράλ» καὶ τὸν πλοίαρχον Μπερτράν. Τὸ πλήρωμά του ἐπεχείρησε νὰ τὸν φονεύσῃ διὰ νὰ καταλάβῃ τὸ πλοῖον· καὶ εὔρε τὴν δικαίαν τιμωρίαν τῆς πράξεώς του, διότι ἡ στάσις ἐντὸς πλοίου εἶνε τὸ πλέον ἀτιμὸν ἐγκλημα. Ὡς ποτε ἔστετε μέρος τῆς ομάδος τὴν ὁποῖαν διευθίνει ὁ Καρχακασσοῦ.

—Πολὺ καλὰ, καπετάνιο μου, ἀπεκρίθησαν οἱ δύο Μάλτεζοι, θαυμασθέντες ἀπὸ τὸ ἐπιβλητικὸν ὕψος τοῦ νέου των ἀρχηγῶν.

—Ἀμα ἐξυπνήσουν καὶ οἱ σύντροφοί σας, νὰ τοὺς τὰ πῆτε· αὐτοὶ θὰ κατα-

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

(Συνέχεια 1ης σελ. 268.)

Ο Γέροντας σηκώθη, έφτασε τη λύρα που ήταν κρεμασμένη σ' ένα παλούκι του δώματος και είπε με καλωσύνη :

— Παιδιά, δικαίο είναι και σωστό οι μὲν πλούσιοι να δίνουν μεγάλο δώρο και οι φτωχοί να δίνουν κατώτερο. Ο Ζεύς, ο πατέρας μας, άνισα έμοίρασε τ' αγαθά στους ανθρώπους. Όμως τιμωρεί όποιον παιδί κλέβει το φόρο που χρωστούν στο θεό ραψώδο.

Η προσεκτική Μελανθή ήλθε και πήρε τα φίλέματα από το σπιτικό βωμό. Τότε ο Γέροντας κόβοντας τη λύρα του κι άρχισε να μαθαίνει ένα τραγούδι στα παιδιά που είχαν καθήσει σταυροπόδι όλόγυρά του.

— Άκούστε πως λέει η μάχη του Πατρόκλου και του Σαρπηδόνα, είναι πολύ άριστο τραγούδι.

Και τραγούδησε. Έβγαζε τους ήχους με δύναμη, είδων τον βιο ρυθμό και το ίδιο μέτρο 'ς όλους τους στίχους και για να μη λαθείη ή φωνή του, κρατούσε τα ίσα, σε κάθε όμοιο διάστημα με μια νότα της τριχορδου λύρας του. Και πριν πάρη καθα άναπνοήν, έβγαζε μια δυνατή φωνή που την συνώδεε μια τραχεία κρούσις των χορδών.

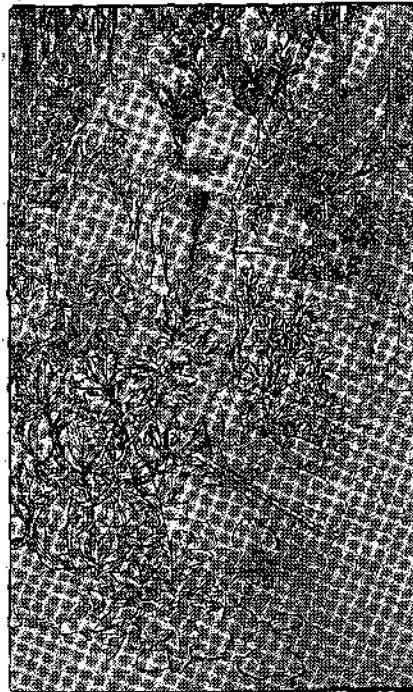
Αφού έλεγε τόσους στίχους δεσά ήταν δυο φορές τα δάκτυλα των χειρών του, έβαζε τα παιδιά να τους ξανακούνε, κ' εκείνα τους έρώναζαν όλα μαζί, με κάτι φωνές διαπεραστικές, κρούοντα, όπως ο δάσκαλος τους, τες μικρές λήρες τους, που μόνα τους τες είχαν κάνει από ξόλο, και δεν έβγαζαν κανένα ήχο.

Ο Γέροντας επανάλαμβανε τους ίδιους στίχους με ύπομονη, έως ότου οι μικροί τραγουδιστά τους μάθαιναν καλά. Έπαινούσε τα προσεκτικά παιδιά, εκείνα όμως που δεν τους μάθαιναν, τα κτυπούσε με το ξύλο της λύρας του κι αυτά πήγαιναν και ζάρωναν 'ς ένα παλούκι του δώματος κι έλεγαν. "Εδινε μόνον το παράδειγμα του τραγουδιού δεν τα μάθαινε και κανόνας, γιατί έπίστευε ότι τα ποιητικά πράγματα ήταν κανονισμένα από τ' αρχαία χρόνια και έξω από την κρίσι των ανθρώπων. Μό-

νον για την εύνομία τους έδινε συμβουλές.

Τους έλεγε : — Να τιμάτε τους βασιληάδες και τους ήρωας' αυτοί είναι άνωτεροι από τους άλλους ανθρώπους. Να λέτε τους ήρωας με τα όνόματά τους και με τ' όνομα του πατέρα τους, ώστε να μη χάνωνται αυτά τα όνόματα. Όταν κάθισθε στις άγορές και στις εκκλησίες του λαού, να συμμαζεύετε τον χιτώνά σας άπάνω στα πόδια σας και η στάσις σας νάχη σεμνότητα και χάρι.

Τους έλεγε επίσης : — Να μην πλένετε μέσα στα ποτάμια, γιατί τα ποτάμια είναι ιερά. Να μην αλλάζετε τα τραγούδια καθόλου που σας μαθαίνω, ούτε από άνημοσύνη ούτε από ιδιοτροπία' κι όταν κανένας βασιληάς σας πη: « Άριστά τραγούδια είναι

«Και δρόσισε τα χείλη του τραγουδιστή». (Σελ. 268, στ. γ'.)

αυτά ποιός σου τάμαθε ; » ν' απαντάει : «Μου τάμαθε ο Ραψώδος της Κύμης, ο οποίος τα είχε μάθει από τον πατέρα του, στον όποϊον κάποιος θεός βέβαια θα τα είχε μάθει.»

Απ' το μούτι του βωδιού του άπέμειναν μερικά διαλεκτά κομμάτια. Αφού έφαγε ένα άπ' αυτά τα κομμάτια μπροστά στην πυρωσιά και τσάκισε τα κόκαλα με ένα μπρούτζινο μπαλάκι, για να βγάλη το μεδούλι, το όποϊον μόνον αυτός μέσα στο σπιτι ήταν άξιος να τρώη, τ' άλλα κρέατα τα μοίρασε στις γυναίκες και τα παιδιά για να τήχουν δυο ήμέρες.

Τότε παρατήρησε, ότι σε λίγο δεν θάμεινε πιά τίποτα από τη διαλεκτή τραφή

κ' έκανε την έξης σκέψη : «Τους πλούσιους τους αγαπά ο Ζεύς' τους πτωχούς δεν τους αγαπά. Έγώ δίχως άλλο θάχω άμαρτήσαι, χωρίς να το ξέρω, σε κανένα θεό από κείνους, που ζούν κρυμμένοι μέσα στα δάση, ή στα βουνά, ή μάλλον στο παιδί κάποιου άθάνατος' και για να εξιλεωθώ για το άκούσιο αυτό κρίμα μου, τρατώ στα γηραιά μου τέτοια φτώχεια. Καμιά φορά, δίχως νάχη κανείς κακό σκοπέ, κάνει καλασιμες πράξεις, επειδή οι θεοί δεν άπεκάλυψαν στους ανθρώπους τι έπιτρέπεται και τι άπαγορεύεται να κάνουν. Και η θέλησί τους είναι σκοτεινή.» Άνεκίνησε πολλήν ώραν αυτές τις σκέψεις μέσα στο κεφάλι του, κ' επειδή έρεβήθη να μην ξαναπεινάση πάλι, άπεφάσισε να μη μείνη την νύχτα άεργος στο σπιτι, αλλά να πάη πέρα προς τους τόπους, όπου κυλά ο Έρμος ανάμεσα στους βράχους και όπου φαίνεται η Όρειά, ή Συμόρη κ' η όμορφη Ίσος, ξαπλωμένες στο βουνό, το όποϊον, σαν έμβολον καράβιου φοινικικού, χώνεται στη θάλασσα.

Κι έτσι, την ώρα όπου τα πρώτα άστέρια τρεμανάθουν στο χλωμό ουρανό, αυτός έξώθη τη λύρα του και πήρε το δρόμο προς τις κατοικίες των πλουσιών, που τους άρέσει ν' άκούν στα συμπόσια τους τραγούδια των ήρώων και τις γεναλογίες των θεών.

Αφού έλη τη νύχτα ώδειπόρησε κατά τη συνήθειά του, τα γλυκοχαράγματα διέκρινε μια πόλι που εκείτετο άπάνου 'ς ένα ψηλό ακρωτήρι' κατάλαβε πως ήταν η πλούσια Ίσος, η αγαπημένη των περισσοτέρων, που κοιτάζει από ψηλά τα κάτασπρα νησιά να παίξουν σαν νεράιδες μέσα στην σπιθοβολέσσα θάλασσα. Κάθισε κοντά στην πόλι, στην άκρη μιας βρυσούλας, για να ξαποστάσθ και να φάη ψωμί και λίγα κρεμμύδια που είχε πάρη μαζί του μέσα σε μια δίπλα του χιτώνας του.

Ότ' είχε τελειώσει το φαγι του, μια κοπέλλα φορτωμένη μ' ένα πανέρι στο κεφάλι, ήλθε στη βρύσι να πλύνη ρούχα. Τον κόνταξε στην αρχή με ύποψια' σαν είδε όμως πως είχε άπάνου του μια ξυλένια λύρα, πως φορούσε ένα χιτώνα κουρευλιάρικο και πως ήταν γέρος και κατακουρασμένος, τον έπλησίασε άφοβα, τον έσυμπόνεσε, πήρε μέσα στις δυο φούχτες της λίγο δροσερό νεράκι και δρόσισε τα χείλη του τραγουδιστή.

Τότε έκείνη την είπα βασιλοπούλα, της εύχθήθηκε να ζήση και της είπε :

— Κορίτσι μου, — εύτυχισμένο θάνε το παλληκάρι που θα σε πάρη—να χαιρέσαι την όμορφιά σου. Έγώ είμαι ένας γέρος τραγουδιστής, που γυρίζω σαν το περιφρονισμένο νυχτοπούλι και βγάζω τη γρουσουζίκη φωνή μου άπάνου στών νηόπαντρων τη στέγη. Πές μου καλά λό-

για, νάχης την εύχούλα μου, παιδι μου.

Η κοπέλλα του άποκρίθη :

— Άν, όπως το λές, κι όπως φαίνεσαι, είσαι τραγουδιστής, καλή μοίρα σ' έφερε στην τόπο μας εδώ. Ο άρχοντας ο Μέγης φιλοξενεί σήμερα ένα αγαπημένο του μουσαφίρη και κάνει 'ς όλους τους πιδ καλούς της πόλης μας μεγάλο συμπόσιο προς τιμήν του. Χωρίς άμφιβολία θα θέλη νάχη κι 'δαν καλό τραγουδιστή. Πήγαινε να τον βρη. Νά, το άρχοντικό του φαίνεται από δω. Δε μπορείς όμως να πας από την ακροθαλασσιά, γιατί είναι άπάνω 'ς εκείνο το ψηλό ακρωτήρι που προχωρεί βαθειά στα κύματα και μόνο οι γλάροι μπορούνε να το πλησιάσουν. Άν όμως αναβής στην πόλι από τη σκάλα που είναι κειωμένη στο βράχο άπάνω, καθώς θα ίδης τα πλάγια τ' άμπελοφυτεμένα, άμέσως θα έννοήσης ανάμεσα 'ς δια τ' άλλα το άρχοντοσπιτι του Μέγη. Είναι φρεσκοσθαλισμένο και το πιδ μεγάλο άπ' όλα.

Ο Γέροντας σηκώθηκε στα ξεραιανά τα πόδια του, ανέβηκε τη σκάλα που την είχαν σκαλώσει οι παλαιοί άπάνω στο μεγάλο βράχο, και άμα έφτασε στο ψηλό δροπέδιο όπου άπλώνεται η Ίσος, διέκρινε το πλουσιόσπιτι του Μέγη.

Όσο πλησίαζε του άρεσε, γιατί το αίμα των ταύρων που δτ' είχαν σφαχθή, έτρεχε άπ' έξω και από μακριά έφθανε ή τοίκινα των παχειών σφακτών.

Μπήκε στην πόρτα, προχώρησε, άγγιξε με το χέρι το βωμό, έαλησίασε το Μέγη που έδινε διαταγές στους υπηρέτας του κ' έκοβε τα κρέατα.

Οι καλεσμένοι έκάθοντο γύρω στην έστία κ' έχαιροντο με την έλπίδα που θα καλοτρώγανε. Ήταν ανάμεσα τους πολλοί βασιληάδες και ήρωες. Άλλά ο μουσαφίρης που ήθελε ο Μέγης να τιμήση 'ς αυτό το συμπόσιο ήταν ένας βασιληάς της Χίου, ο οποίος είχε ταξιδεύσει πολλά χρόνια και είχε τραθήσει πολλά βάσανα για ν' άποκτήση πλούτη. Ώνομάζετο Οίνεος. Όλοι οι καλεσμένοι τον έκύτταζαν με θαυμασμό, επειδή κι αυτός, όπως άλλοτε ο θεός Όδυσσεύς, είχε γλυτώσει από πολλά ναυάγια, και είχε φιλοξενηθή στα νησιά από μάγισσες και είχε φέρει βίος. Διηγείτο τα ταξείδια του, τους κόπους του, και καθώς ήταν και πονηρούτσικος, έλεγε και ψέματα.

Άμα είδε τραγουδιστή με λύρα κρεμασμένη στον πλευρό του, ο άρχοντας ο Μέγης του είπε :

— Καλώς ήρθες. Τι τραγούδια ξέρεις να μάς πης ;

Ο Γέροντας του λέει :

— Ξέρω τη φιλονεικία των βασιλέων που έκανε πολλά κακά στους Άχαιούς. Ξέρω την πολιορκία της Τρωάδος, που είν όμορφο τραγούδι. Ξέρω τον Άπα-

τημένο Δία, την Πρεσβεία και την Άρπαγή των πεθαμένων. Κι' αυτά άριστά τραγούδια. Ξέρω ακόμα έξη φορές έξηνα ραψωδίες πολύ ώμορφες.

Έδειχνε μ' αυτά τα λόγια του πως ήξερε πολλά, αλλά δεν ήξερε πόσα.

Ο άρχοντας ο Μέγης είπε κοροϊδευτικά :

— Έτσι λένε όλοι οι ραψωδοί για να τους δώσουν καλό φαί και κανένα πλούσιο δώρο, πως ξέρουν τάχα πολλά τραγούδια' άμα όμως τους δοκιμάσουν, βλέπουν πως ξέρουν κάτι λίγους στίχους και όλο τους ίδιους λένε και τους βαριούνται όσοι τους άκούνε.

Ο Γέροντας του άπαντά :

— Μέγη, του λέει, εσύ είσαι χακουστός για πλούτο. Μάθε πως τόσα τραγούδια ξέρω εγώ, όσοι είναι οι ταύροι και τα δαμάλια που φέρνουν στο βουνό οι βοιδολάται σου.

«Ο Όμηρος προχωρών, όλο προχωρών, έχρη από τη γη...»

Ο Μέγης είδε την έξυπνάδα του Γέροντα και του λέει :

— Χρειάζεται μυαλό για να θυμάται κανείς τόσα τραγούδια. Για πές μου, οσα ξέρεις για τον Άχιλλέα και για τον Όδυσσέα είναι αληθινά ; Γιατι λένε χίλια ψέματα γι' αυτούς τους ήρωας.

Ο Ραψώδος του λέει :

— Όλα όσα ξέρω για τους ήρωας αυτούς, τα ξέρω άπ' τον πατέρα μου, ο οποίος τα είχε μάθει από τες ίδιες τες Μούσες' γιατί στα παλάια να χρόνια ή Μούσες ή άδναυατες πήγαιναν κι έβλεπαν στα άντρα και στα δάση τους θεϊκούς τραγουδιστάς. Κανένα ψέμα δεν έχω να προσθέσω στις παλιές ιστορίες.

Έτσι μιλούσε, με φρονιμάδα.

Όμως στα τραγούδια που είχε μάθει από παιδί, συνέβηζε να προσθέη και

στίχους παρμένους από άλλα τραγούδια ή σφιασμένους από το νού του. Μόνος του έκανε τραγούδια όλόκληρα. Άλλά δεν έλεγε πως ήταν δικά του, επειδή έφοβόταν να μην του τα κατηγορούν. Οι ήρωες του γύρευαν πιδ πολύ να τους λή άρχαίτες διηγήσεις, που έπίστευαν πως τες είχαν ύπαγορεύσει θεοί. Γι' αυτό, όταν έλεγε στίχους δικούς του, έκρυβε την καταγωγή τους. Κι' επειδή ήταν πολύ καλός ποιητής κ' έπρόσεχε πολύ στο φτιάσιμό τους, οι στίχοι του δεν διεκρίνοντο καθόλου από τους παλαιϊκούς.

Ο πλούσιος Μέγης ήταν έξυπνος. Κατάλαβε πως ο Γέροντας ήταν καλός τραγουδιστής, τούδωσε μια καλή θέσι στην έστία και του είπε :

— Γεροντά, όταν φάμε και χορτάσουμε, να μάς τραγουδήσης, ότι ξέρεις για τον Άχιλλέα και τον Όδυσσέα. Προσπάθησε να εύχαριστήσης την άκρη του Οίνεος του μουσαφίρη μου, γιατί είνε ένας ήρωας με πολλή γνώσι.

Ο Οίνεος, ο όποϊος είχε περάσει θάλασσες πολλές, ρώτησε το Ραψώδο αν ήξευρε τα ταξείδια του Όδυσσέως. Άλλά η έπιστροφή των ήρώων που είχαν πολεμήσει στην Τρωάδα, ήταν ακόμα σκατεινή και κανένας δεν ήξευρε τι υπέφερε ο Όδυσσεύς, περιπλανώμενος στη θάλασσα την άγρη.

Ο Γέροντας του άπεκρίθη :

— Ξέρω ότι ο θεϊκός Όδυσσεύς άπάτησε τον Κύκλωπα με μια μεγάλη καταρρασιά. Η γυναίκες τα λένε αναμεταξύ τους, αλλά για την έπιστροφή του ήρωα στην Ίθάκη, τίποτα δεν ξέρουν οι ραψωδοί. Άλλοι λένε πως ξαναπήρε την γυναίκα του και την περιουσία του, άλλοι πως έρωξε την Πηνελόπη, επειδή αγαπούσε τους μηιστήρας, και ότι αυτός ο ίδιος έτιμωρήθη από τους θεούς να περιπλανάται ακατάπαυτα μ' ένα κομπί στον ώμο, δίχως να βρείη ήσυχία.

Ο Οίνεος του λέει :

— Έγώ έχω μάθει στα ταξείδια μου, πως τον Όδυσσέα τον έκόπησε ο ίδιος ο γιός του.

Έν τώ μεταξύ ο Μέγης έμοίραζε στους καλεσμένους το κρέας των βωδιών. Σε καθέναν έδινε το κατάλληλο κομμάτι. Ο Οίνεος τον έγκωμίασε γι' αυτό.

— Μέγη, του λέει, φαίνεσαι πως είσαι συνετισμένος να δίνης συμπόσια.

Τα βώδια του Μέγη έτρέφοντο με χορτα μυριόδατα που έφύτρωναν στα πλάγια των βουνών. Και το κρέας τους έμοσχομύριζε και οι ήρωες δεν μπορούσαν να χορτάσουν. Και καθώς έγέμιζε ο Μέγης κάθε λίγο μια καυπά βαθειά και την έγύριζε κατόπι 'ς όλους τους καλεσμένους του, το φαγοπούι έξακολούθησε πολύ. Κανένας δεν θυμόταν τέτοιο άριστο συμπόσιο.

(Έπίκαι το τέλος) (Anatole France) ΕΥΣΤ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

(ΤΟ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Η. CERVANTES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— "Ελεος! εφθίθρισεν ο δυστυχής Σάντος, γονυπετών ενώπιον του Δουκός.

"Αλλ' εκείνος αμείλικτος εξηκολούθησεν :

— "Όχι Σάντος! χωρίς τας βουρδουλίες, δεν έχει νησί.

— "Εμπρός, Σάντος! θάρρος! προσέθεσε και η δούκισσα. Φανού εύγνώμων προς τον εύγενή σου κύριον. που τρώς το ψωμί του. Ο φόβος είνε για τους δειλούς, αλλά σύ, παιδί μου, ποτέ σου δεν έδειξες δειλία.

Ο Σάντος είδε τα στενά και επίτελους είπε :

— Πολύ καλά! μολονότι ή άπαιτησις του κυρίου μάγου δεν έχει κανένα νόημα, εγώ θα υπακούσω. Αλλά μ' αυτή τή συμφωνία : να δένουμαι όποτε θέλω εγώ και κάθε φορά να δίνω όσες ζυλιές θέλω.

— Μάλιστα, απεκρίθη ή δούκισσα" δεν είσαι υποχρεωμένος να εκτίσας όλη την ποιή σου διαμιάς. Από λίγος-λίγο, με την ήουγία σου! Πρόσθεσε όμως! δεν πρόκειται να δίνης μπαταίσις με την παλάμη σου" πρέπει, καλέ μου Σάντος, να πάρης μία γερή κιδωνόβεργα ή ένα λουρί.

Εκείνο το βράδυ, όταν ο Σάντος έμεινε μόνος, έπρηξεν ένα λουρί κ' έκτυπήθη εις την ράχιν πέντε φορές. Αλλά όσον ήμπορούσε ελαφρότερα. Έπιστάεσταμάτησε, κρίνων ότι διά την καλήν αρχήν,

τα πέντε κισπήματα ήσαν αρκετά. Και όμως έπρεπε να φάγη ακόμη τρεις χιλιάδες διακόσια ένενήντα πέντε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Την άλλην ημέραν, αφού τον έκαιμαν πάλιν να υποσχεθής ότι δεν θα ελησημονόβας την ποιήν του, ο Σάντος ανεχώρησε διά την νήσον του, συνοδευόμενος υπό του οίκονόμου του δουκός, ανθρωπού συνετού και συγγρόνου φίλου

"Ο Ιατρός έστράτη εις φυγήν." (Σελ. 271, στ. α')

των άστέτων, ο όποιος είχα λάβη τας σχετικας οδηγίας από τον κύριόν του.

Ο Σάντος έταξείδευεν επάνω εις ένα μουλάρη, συνοδευόμενος υπό του πιστού του Παρδαλού, στολισμένου με μεταξίνα φάλαρα, ως να ήτο ίππος πομπής και παρατάξεως. Μετ' όλίγον εφθασαν εις ώρειαν πολίχνην, κατοικουμένην από χιλίους περίπου ανθρωπούς, και του είπαν ότι αυτή τάχα ήτο ή νήσος Βαταρία, την όποιαν έκαλείτο να διοικήσας. Οι προύγοντες και όλος ο λαός τον υπεδέχθησαν κατά τας πύλας και τω παρέδωσαν επισήμως τας κλειδας" οι κώδικες των έκκλησιών ήσαν χαρμασούως και οι οικίαι ήσαν σημαυσούλτσις προς τιμήν του νέου διοικητού.

Όταν εφθασαν εις το παλάτι, το όποιον εύρε λαμπρόν, ο Σάντος ώδηγήθη άμέσως εις την τροπεζαρίαν, όπου, προς μεγάλην του χαράν, είδεν ότι το γεύμα ήτο έτοιμον. Τέσσαρα παιδόπουλα (ακόλουθοι) τον έτριγύρισαν διά να τον βοηθήσουν να πληθθή και κατόπιν τον έβαλαν να καθήσας εις το επάνω μέρος της τροπέζης, όπου υπήρχεν ένα μόνον σερβίτσιον.

Οι υπηρέται έσήμεσαν τότε έν ώριον λευκόν σέκαμα και άπεκάλυφον μεγάλην ποικιλίαν φαγητών. Ένα παιδόπουλο έθεσεν εις τον λαιμόν του Σάντους μίαν πετσόταν στολισμένην με δαντέλλας" έν άλλο άπήγγειλε την προσευχήν και ένας υπηρέτης έβαλεν εμπρός του μίαν

άπλάσαν γεμάτην όπωρικά, από τα όποια ο Σάντος, μολονότι εις την αρχήν θα έπροτιμούσε τίποτε άλλο, ήρχισε να τρώγη με έρεθιν.

Έρεπλάγη όμως πολύ, όταν είδεν εκεί κ' ένα ανθρωπον με στολήν ιατρού, ο όποιος ήλθε κ' έστάθη όρθιος από πίσω του, κρατών έν ραβδίον από μπαλέαν. Και μόλις ο Σάντος έβαλεν εις το στόμα του το δεύτερον όπωρικόν, ο ιατρός ήγγισε με το ραβδίον τήν, άπλάσαν και άμέσως, εις την στιγμήν, ένας υπηρέτης την έστικωσε.

Του έβαλαν εμπρός του έν άλλο πιάτο με κρέας. Ο Σάντος έβύθισε το πηρούνι του και το μαχαίρι και ήτοιμάσθη να φάγη το πρώτον κομματί, όταν το ραβδίον του ιατρού κατέθη πάλιν και το δεύτερον πιάτον εξηφανίσθη όπως και το άλλο.

Ο περιεργός αυτός τρόπος άστυνοχώρησε πολύ τον έξοχώτατον Διοικητήν. Έκτύπησε τους παρισταμένους και ήρώτησε :

— Μήπως το τραπέζι αυτό έστρώθη μόνον και μόνον διά να μου δείξη ότι είσθε καλοί ταχυδακτυλουργοί ;

— Έξοχώτατε, απεκρίθη ο ιατρός" είμαι διδάκτωρ τής ιατρικής και πληρώνομαι από το δημόσιον ταμείον αυτής τής νήσου διά να επαγγυηθώ επί της πολιτισμού υγείας του Διοικητού της και να σπουδάσω νυχθημερόν τον όργανισμόν του, την κρείν του. Το σπουδαιότερον των καθηκόντων μου είνε να προσέχω να μη φάγη τίποτε που θα ήμπορούσε να τον βλάψη. Διέταξα λοιπόν να σκείσσουν τα όπωρικά, έπειδή ήσαν υγρά και ψυχρά, και το κρέας έπειδή ήτο πολύ ζεστόν.

— Λαμπρά! υπέλαβεν ο Σάντος. Μου φαίνεται όμως ότι ή ψητής αυτές πέρδικες δεν μπορούν να μου κάμουν κανένα κακό.

— Σταθήτε! ανέκραξεν ο ιατρός. "Όχι, όσον είμαι ζωντανός, ποτέ δεν θα σας άφισω να φάτε πέρδικα ψητή! Τιποτε δεν θα μπορούσε να σας βλάψη περισσότερο!

— Τότε, κύρ γιατρέ μου, είπεν ο Σάντος, κάμε μου τή χάρι να μου πής, άπ' όλα αυτά τα φαγητά που βλέπω εδώ, τί και τί μπορώ να φάγω. Όρίστε! εδώ είνε κουνέλια, μοσχάρι, όμελέτα και σαλάτα. Μπορώ να πάσω από λίγο ;

— "Όχι! όχι! ανέκραξεν ο ιατρός. Τα κουνέλια και το μοσχάρι έχουν πολύ

δύσπεπτον κρέας, και όσον διά την έμαλέσαν και την σαλάταν, δύσκολα θα ήμπορούσε να εύρεθής χειρότερον φαγητόν. Το μόνον που θα σας έσυμβούλευα, προς διατήρησιν τής πολυτίμου υγείας σας, θα ήτο ναρκωσθήτε διά σημερον τουλάχιστον εις όλίγον μέλι με άσπρο ψωμί και εις όλίγα ξηρά όπωρικά.

Ακούσας την συμβουλήν αυτήν, ο Σάντος έτεντώνη εις το κάθισμά του και με μεγάλην σοβαρότητα ήρώτησε τον ιατρόν πώς ένομάζεται.

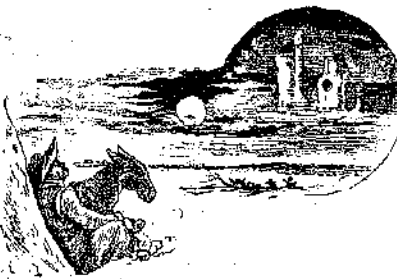
— Έξοχώτατε, απεκρίθη αυτός" είμαι γνωστός υπό το όνομα Δόκτωρ Πέτρος Ρέτζιος Άγκουέρας.

— Λοιπόν, κύριε Δόκτωρ Πέτρε, Ρέτζιε, Άγκουέρε, υπέλαβεν ο Σάντος με μεγάλον θυμόν" φύγετε άπ' εδώ! Έξω άμέσως! Και πάλι, κύριε Πέτρε Ρέτζιε, σας λέω έξω! Γκρεμισθήτε γρήγορα, μην άρπάξω αυτή την καρέκλα και σας τή φέρω στο κεφάλι. Να μάφισατε ήσυχο να φάγω, είδημη χάρισμά σας και το νησί και ή διοικήσις του, γιατί δουλειά που δεν τρέφει το δουλεντή, δεν άξίζει δυο παράδες!

Έντρομος ο ιατρός, έστράτη εις φυγήν. Τότε ο Σάντος έστράφη προς την ακολουθίαν του κ' έκαιμα την έξής σημαντικήν δήλωσιν :

— Να μη τολμήσας κανείς να με κο-

ροιδέψη έμένα! Θα διοικήσω αυτό το νησί με ειλικρίνεια και με τιμιότητα, χωρίς πονηρίας και χωρίς μηχανορραφίας. Μάθετε όμως όλοι σας, ότι τα δικαιώματά μου τα θέλω και δεν έννοώ να κάμω ούτε την παραμικρή υποχώρησι. Ας προσέχη λοιπόν καθένας τί κάνει, γιατί άλλουώς, πρέπει να ξέρη, υπάρχουν και ραβδιά για τή ράχη του. Χρέος σας είνε να φροντίσετε όπως πρέπει για μένα και για το γάββαρό μου, τον Παρδαλό. Πρέπει να τρώμε κ' οι δυο μας όσο μάς χρειά-

ζεται, όχι βέβαια άπ' αυτές τας λιγουδιές, που δεν βαστούν καθόλου το στομάχι, αλλά φαγητά άπλά, υγιεινά και θρεπτικά. Μάθετε ακόμη ότι έχω σκοπό να καθάρισω αυτό το νησί από κάθε λέρα, — από ταβέρνας, από τζόγους, από μπαγαπόντες, από λωποδύτες, από ζητιά- νους γερούς, που μπορούν να δουλέψουν,

από κάθε κακό στοιχείο περιττό ή άπικύνδον. Θα ένθαρρύνω τους γεωργούς" θα διατηρήσω τή θεία τής μικρής αριστοκρατίας του τόπου, θάναρμείψω τους έναρέτους ανθρωπούς, θα παιδέψω τους κακούς, και προπάντων θα προστατεύσω τή θρησκεία.

Ο Σάντος εκράτησε πιστώς όλας αυτάς τας υποσχέσεις. Και αφού εκυβέρνησεν έντιμως το νησί" δύο-τρεις ήμέρας, έγραψαν εις τον Δόν Κιχώτην, διά να μάθη και αυτός τα καθέκαστα, την έξής έπιστολήν :

« Αγαπητέ μου κύριε και αυθέντα! » Έχω πάρα πολλές άσχολίες, από του εδρίσκουμαι εις αυτό το νησί, όπου πεθαίνω τής βίνας περισσότερο παρά τον καιρό που έτριγύριζα με τήν Έξοχώτητά σου σεις έρημίες. Έδώ υπάρχει κάποιος γιατρός, που πληρώνεται από τους νησιώτες για να σκοτώνη όλους τους διοικητάς που τον πλησιάζουν. Όνομάζεται Πέτρος Ρέτζιος Άγκουέρας και μόνο τόνομά του αυτό μου κάνει φρίκη! Ένόμιζα πως ένας διοικητής θα μπορούσε να τρώγη και να κίνη, όσο θέλει, και να κομμάτιασε σέ στρώμα πουπουλένιο. Έγώ όμως είδω περνά χειρότερα κ' από έναν άσκητή στο κελλί του! (Έσται το τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ιστορικόν κειμήλιον

Η σάλαπιγξ αυτή έπωλήθη έχάτως εις μίαν δημοπρασίαν, εις το Λονδίον, αντί 750 λιρών ή 18, 750 φράγκων. Είνε ή σάλαπιγξ, ή όποία ήγησε την περίφημον έκείνην έρεθον του ίππικου κατά την μάχην τής Μπαλαλλάδας. (Κριμαϊκός πόλεμος, 25 Όκτωβρίου 1854).

Πίθηκος σπόρτσμανν

Εις έν παρισινόν ίπποδρόμιον έπιδεικνύεται πίθηκος χιμπατζής, ευφύεστατος και δεξιότατος, ο όποιος ριγκάρει με τροχοπέδιλα ως άθλητικός σπόρτσμανν. Χάρης εις τον πίθη-

κον αυτόν, το ίπποδρόμιον έχει πάντοτε την μεγαλιέταρον συρροήν.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Μαγική Εικόνη

Μαντεύσατε άν εμφορήτε, από τί γράμμα άρχίζει το όνομα αυτού του κυρίου.

β.) Γριφώδης Έπιγραφή

Έπι τεθραυσμένης πλακός παρά το άρχαίον Πλεον, εύρεθής ή έξής έπιγραφή : ΜΥΣ ΙΟΚΑΣΤΑ ΤΡΟΙΑ Τί να σημαίνη άράγε :

γ.) Παίγνιον

Έστιάη υπό του Συριανού Πολεμιστού

Table with 4 columns and 3 rows of letters for a word game.

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα εξ άλλων τής Πελοποννήσου.

Αήλωσις : Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης τής Διαπλάσιως, από τας Άθηνάς, τας Έσπαργίας και το Έξωτερικόν, εμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Βύρπηδου), συνοδύων την άποστολήν του με μίαν δεκάδραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λύτων θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του προσο το όποιον διαποτελεσθή, θα έγγράψωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικόν λύτα ως συνδρομητάς τής Διαπλάσιως δωρεάν.

Λύσεις του 29ου φύλλου

α) Άλλα τα μάτια του λαού κ' άλλα τής κουκουβάχης. — β) Δωδώνη, Μέσσησον, Πρέβεζα, Γεπελένιον, Πρεμέτι, Λάμπουον.

"Σταθήτε! ανέκραξεν ο ιατρός..." (Σελ. 270, στ. γ')

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Μεσημέρι... Καίει ο ήλιος σαν μολύβι...

Μέσ' στα πράσινα τὰ φύλλα κάθε τζιτζί...

Με φωνές μακριὰ στ' ἄλωνα ζευγολάτης...

Μέσ' στου σταύλου τὸ κοττέτσι κόττες...

Βασιληὰς χρυσὸς ὁ Ἥλιος μέσα στ' ἀρ...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ

Μικρὸ παιδί, δέκα χρονῶν, ἐφυγεν ὁ...

γανε νὰ γυρίσῃ γρήγορα, κι' ὁ καλὸς...

Ἐπειτα πῆρε μοναχὸς τὸ δρόμο, κά...

Ἐίκοσι χρόνια πέρασαν! Τώρα μεγάλ...

Με φωνές μακριὰ στ' ἄλωνα ζευγολάτης...

Μέσ' στου σταύλου τὸ κοττέτσι κόττες...

Βασιληὰς χρυσὸς ὁ Ἥλιος μέσα στ' ἀρ...

ΜΙΑ ΩΡΙΣΜΕΝΗ ΓΩΝΙΤΣΑ...

Ἄπ' ὄλον τὸν μεγάλο κῆπο μας ποῦ...

Πρὸς τὰ δεξιὰ μου βρισκαται ἡ σέρα...

Ἄκου' εἶνε διάφανος Κι' ὁ οὐρανὸς μέσ' στὴ χλωμῆτου ἀγκάλῃ...

Μέσ' στὴ βαθειὰ σιωπῇ, μόνον τὸ...

Τὶ ἀερμονικὰ ποῦ τριαιεῖς κι' αὐτὸ τὸ...

Ἐνα βράδυ μᾶς ἔφηνισαν ἡ φωνές...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γιακουμῆς τὴν ἡμέραν...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 129ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προιαθέντος τὴν 3 Δεκεμβρίου 1911 πρὸς εὐχρον τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως»...

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς ἀναγνώστης ἐκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντός παρενθέσεως...

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δωδοναῖος, 159 [9+6E]. (Ἰσότητοι, δικαιούμενοι νὰ δη...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρὰ Ἀριστοκρατίς, 134 [7+6E]. Φοῦλι, 129 [7+...

ΒΡΑΙΝΟΣ: Σαυθὲ Ἑλληνόπαιδο, 63 [4+5E]. Σανθὴ Ἑλληνίς, 74 [4+5E].

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, 157 [9+6E]. (Ἰσότητοι, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀπελὴς Σανθούλα, 116 [6+6E]. Ἀλύτρωτος Ἑλ...

ΒΡΑΙΝΟΣ: Μπουμπουκάκι, 50 [3+3E]. Μικρὸς Δόγης, 73 [4+3E].

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παπαγάλος τοῦ Τσαρού, 144 [8+6E]. (Ἰσότητοι, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν...

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νικολέττος Πετεινάρης, 79 [4+3E]. Μαρία Γεωργιά...

Βάρνα τοῦ Κανάρη

ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΥΣΙ

Στὴ φύσι ἀπλώνεται Τῆς νύχτας ὁ πέπλος ἀγάλι-ἀγάλι...

Μὰ ὁ ἀραχνόφρακτος Ὁ ἀέρινος πέπλος ἔλο πικρῶναι...

Ἡ ὤλη τῆς φύσεως Ὁριὰ ἐλοένα εἶναι, θαρπῶναι...

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Εἰς τὴν σὰς ἀρέσει νὰ καταγίνεσθε, Ἑλληνόπαι, — Εἰς τ' ἄχυρα νὰ ψάγω...

Καὶ σὺ, Ἑλληδοφῶς, τί θαυμάζετε περισσότερο εἰς τὴν φύσιν; — Τὰς γυ...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γιακουμῆς τὴν ἡμέραν...

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Εἶνε τὸ διασκεδαστικώτερον, τὸ δροσιτικώτερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα!

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Πρώτης καὶ Δευτέρας Περιόδου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α΄ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τῆς «Διαπλάσεως» (1879-1893) ἀποτελεῖται ἀπὸ 24 τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν μόνον 19. Ἡ τιμὴ τούτων ποικίλει ὡς ἑξῆς:

Α') Πρὸς *δραχμὴν 1* ἕκαστος διὰ τὰς Ἀθήνας, δρ. 1.10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι.

Ὁ 4ος τόμος (τοῦ 1882).—ὁ 5ος (τοῦ 1883).—ὁ 7ος (Ἀ' Ἐξαμήναι τοῦ 1885).—ὁ 15ος (Ἀ' τοῦ 1889).—ὁ 16ος (Β' τοῦ 1889).—ὁ 17ος (Ἀ' τοῦ 1890).—ὁ 18ος (Β' τοῦ 1890).—ὁ 19ος (Ἀ' τοῦ 1891).—ὁ 20ος (Β' τοῦ 1891).—ὁ 21ος (Ἀ' τοῦ 1892).—ὁ 22ος (Β' τοῦ 1892) καὶ ὁ 23ος (Ἀ' τοῦ 1893). Οἱ τόμοι οὗτοι εἶνε *ὑποσημμεῖτοι*, διότι ὑπάρχουν ἀκέρη ἀρκετὰ ἀντίτυπα.

Β') Πρὸς *φράγκα 2,50* ἕκαστος, ἤτοι εἰς τὴν ἀρχικὴν τὴν τιμὴν, οἱ ἐπόμενοι:

Ὁ 1ος (τοῦ 1879).—ὁ 8ος (Β' Ἐξμ. τοῦ 1885).—ὁ 9ος (Ἀ' τοῦ 1886).—ὁ 11ος (Ἀ' τοῦ 1887).—ὁ 12ος (Β' τοῦ 1887).—ὁ 14ος (Β' τοῦ 1888) καὶ ὁ 24ος (Β' τοῦ 1893).

Οἱ τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος *ἐξηγητήθησαν* πρὸ πολλοῦ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β΄ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τῆς «Διαπλάσεως» (ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι σήμερον), ἀποτελεῖται ἀπὸ 18 ἐτησίου, μεγαλύτερου σχήματος τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων: Οἱ πέντε πρώτοι, τῶν ἐτῶν, 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, εἶνε ὑποσημμεῖτοι καὶ τιμῶνται ἕκαστος, ἄдетος φρ. 3 διὰ τὰς Ἀθήνας, φρ. 3,50 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 4 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, χρυσόδετοι δὲ φρ. 6 διὰ τὰς Ἀθήνας, φρ. 6,50, διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 7 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Οἱ κατόπιν ἑπτὰ τόμοι τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, τιμῶνται ἕκαστος, ἄдетος φρ. 7, καὶ χρυσόδετοι φρ. 10. Τέλος οἱ ἀκόλουθοι 8 τόμοι, τῶν ἐτῶν 1906, 1907, 1908, 1909, 1910 καὶ 1911, τιμῶνται ἕκαστος ἄдетος φρ. 8, καὶ χρυσόδετοι φρ. 10.

Ἡ ΠΛΗΡΗΣ ΥΨΑΡΧΟΥΣΑ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ἀποτελεῖται κατὰ τὰνῶντων ἀπὸ 37 τόμους,—ἐκτὸς τῶν ἐξηγητημένων,—τιμωμένους δραχμὰς 141,50 διὰ τὰς Ἀθήνας, δρ. 145,20 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 150,10 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνους εἰκονογραφημένους τούτους τόμους τῆς «Διαπλάσεως», καλεῖς τῶν ὁποίων εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων καὶ ἀποτελεῖ *βιβλίον αὐτοτελές*, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τεκνικῆς καὶ μορφωτικῆς ὕλης, τοῦ πλῆθους τῶν μικρότερων διηγημάτων, ποιημάτων, χρονογραφημάτων, γελοιογραφῶν, κωμωδιῶν, δραματικῶν, μονολόγων, κτλ. κτλ.—περιέχονται καὶ τὰ ἑξῆς τεκνικώτατα καὶ διδακτικώτατα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἔργα ἀνεγνωρισμένων παιδαγωγικῶν συγγραφέων καὶ δοκίμων μεταφραστῶν, τὰ πλεῖστα βραβευμένα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, διὰ καθὲς ἡλικίαν, δυναμένα νααναγνωθοῦν εὐχαρίστως καὶ ὠφελῆσι ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας:

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, εἰς τὸν 3ον τόμον (ἐξηγητημένον).—Οἱ Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες, εἰς τὸν 7ον καὶ 8ον.—Ὁ Βράχος τῶν Γλάρων, εἰς τὸν 9ον.—Ὁ Μικρὸς Ἥρωσ, εἰς τὸν 10ον (ἐξηγητημένον).—Ἡ Κόρη τοῦ Γερῶν Θαμᾶ εἰς τὸν 11ον.—Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, εἰς τὸν 12ον, 13ον (ἐξηγητημένον) καὶ 14ον.—Τὸ Κεράβιον εἰς τὸν 13ον (ἐξηγητημένον) καὶ 14ον.—Αἱ Διεταῖς Διακοπαὶ (τοῦ Βέρν), εἰς τὸν 15ον καὶ 16ον.—Ὁ Ἠλοίαρχος εἰς τὸν 17ον καὶ 18ον.—Ἡ Γυρτοπούλα εἰς τὸν 19ον καὶ 20όν.—Ἡ Ἀδελφοῦλά μου (πρωτότυπον τοῦ Σενοπούλου) εἰς τὸν 20όν.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, εἰς τὸν 21ον.—Ὁ Μικρὸς Ἀδελφὸς εἰς τὸν 22ον.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ρωβινσῶνας, εἰς τὸν 23ον καὶ τὸν 24ον.—Εἰς ἀναζήτησιν Μέλλοντος εἰς τὸν 10ον (ἐξηγητημένον).—Ἐλπὶς καὶ Χάρις εἰς τὸν 12ον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ἡ Πραγματοποιήσασα Ραζάλλα, τὰ παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωπλά καὶ ὁ Μικρὸς Κόρης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894.—Ἐν Οἰκογενεῖ, Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ Μάσρη καὶ Ἀστρας, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1895.—Καίσαρ Κασκομπιέλ (τοῦ Βέρν) καὶ ὁ Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896.—Ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἡ Ἀσπρούλα καὶ ἡ Οἰκογένεια Μαντζουράνα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897.—Ἡ Σπρίγγ τῶν Πάγων (τοῦ Βέρν), οἱ Μικροὶ Ρωβινσῶνες τοῦ Βράχου καὶ τὰ Ταξείδια τοῦ Γιούλιερ εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898.—Οἱ Χρυσόθρηαι τῆς Ἀφρικῆς καὶ αἱ Περιοπέται τοῦ Ρογγίου, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899.—Ἐργονος Ἀντοκράτορος, ἡ Χρυσοφόρος Φίλη καὶ ὁ Πετρομαρτυρῆς, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1900.—Ὁ Ἐαυμάσιος Ὀρενῶκος (τοῦ Βέρν), αἱ Ἀγεῖαι τοῦ Κυρίου Βώρκε καὶ ὁ Φασουλάρχης Ρωβινσῶν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1901.—Τὸ Μέγα Ἄσος (τοῦ Βέρν), ἡ Βοροπούλα, ὁ Ἄσως Υἱὸς κτλ, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902.—Αἰμιλλία Χιὼβ, τὰ Παραμύθια τοῦ Κασιδιουλίου (τοῦ Βέρν), Ὁ γῆρος τοῦ πόμον, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1903.—Οἱ ἀριστεῖς ταξιδευτοὶ (τοῦ Βέρν), Ἡ ἐξάδελφός μου, Ἡμερολόγιον Ὀρφανῆς, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904.—Ἡ πόλις τοῦ Χρυσοῦ, τὸ Σχολεῖον τῶν Ζωίων, τὸ Τραχόσπιτο καὶ οἱ Τρεῖς Ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρτανιάν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1905.—Ὁ Ναυτοπαῖς τοῦ Σουρμῶφ, τὸ Φεργαρόπαιδο, Γε' ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1906.—Τὰ δίδυμα τοῦ Τρανσβαλ, ἡ Φαντασμένη, Ὁ μαθητὴς τοῦ λοχία Φλόγερ, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1907.—Αἰὰ τὰ γίγνη ἄνθρωπος, Μισσηρωῖδες Ἐγλήμα (τοῦ Βέρν), Μικρὸς παραμάρειρος—Μέγας μονοκίς, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908.—Κοσμοκράτης (τοῦ Βέρν), Οἱ ἐξάδελφοὶ Κορπανῶφ καὶ ἡ Μικρὴ Βασιλοπούλα, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1909.—Τιόνος καὶ Ζινέτα (Συνέγνια τοῦ Δουδοβίκου Κορμᾶ) εἰς τὸν τόμον τοῦ 1910.—Λουδοβίκος Κορμᾶς, Αἱ πενήσεις τοῦ Κεᾶ-Κεᾶ, Αἱ Περιπέται τοῦ Νικόλα Καρακᾶ κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1911.

Πᾶσα παραγγελία, συνοδουμένη ὑπὸ τοῦ ἀπαιτήμον, κατὰ προτίμησιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», 38 ὁδὸς Ἐβερσίδου εἰς Ἀθήνας.